

Nederlandse ondernemers blijven advocaat trouw

Jan Eijsbouts, directeur Juridische Zaken Akzo Nobel

Dat Akzo Nobel het aantal advocatenkantoren waarmee het zaken doet, gaat verminderen en alleen nog 'betrokken' advocaten inschakelt, zoals *Het Financieele Dagblad* 13 mei jl. berichtte, is niet het hele verhaal zegt Jan Eijsbouts. Eijsbouts is directeur Juridische Zaken van Akzo Nobel. Het dagblad heeft drie losse opmerkingen uit zijn mond als uitgangspunt genomen voor een stuk met een bredere strekking. Maar volgens Eijsbouts is er weinig nieuws onder de zon, omdat Nederlandse multinationals en grote banken al jaren juridische partners selecteren op betrokkenheid. Akzo Nobel begint ermee, omdat het web van advocatenkantoren rond het concern nu zo onoverzichtelijk is, dat stroomlijning niet langer kan wachten.

Jan Eijsbouts: 'Het concern is het resultaat van verschillende overnames van bedrijven die alle hun eigen advocatenkantoren meebrachten. Ik zou niet eens met 100% zekerheid kunnen zeggen hoeveel kantoren het er in totaal zijn, maar ik schat meer dan 400.' Akzo Nobel heeft eigen juristen in zeven landen, maar doet zaken in ongeveer 80 landen. De in totaal 55 bedrijfsjuristen en 55 intellectuele-eigendomsjuristen knappen zoveel mogelijk werk *in house* op, maar in de landen waar vestigingen ontbreken, moet het concern niet zelden een beroep doen op een *outside counsel* ter plaatse. Eijsbouts wil niet alleen dat het aantal advocatenkantoren overzichtelijker wordt. Het concern wil de *retention letters*, de voorwaarden waaronder het advocaten aan het werk zet, zo aanpassen dat de kantoren zich conformeren aan de *business principles* van Akzo Nobel. Wie wil werken voor Akzo Nobel moet begrijpen wat de visie van het bedrijf is en geen adviezen geven die indruisen tegen de concernstrategie. Bovendien wil Akzo Nobel de keuze van het kantoor, met de bijbehorende prijs, duidelijker laten afhangen van het soort zaak.

Eijsbouts onderstreept dat de sanering voornamelijk betrekking heeft op de advocatenkantoren in het buitenland. In Nederland blijft het concern zijn advocatenkantoren trouw: De Brauw Blackstone Westbroek voor een *corporate* zaken; Stibbe en NautaDutilh voor specialistische ondersteuning; en enkele regionale kantoren.

Twee jaar geleden schreef Shell-bedrijfsjurist en toenmalig voorzitter van het Nederlands Genootschap van Bedrijfsjuristen, René van Rooy, in het *Advocatenblad* 2000-12 (9 Juni 2000) al dat *partnering* het laatste modewoord was in de Londense City. Daarbij gaat het om een duurzame verhouding tussen advocaat en cliënt, gebaseerd op openheid, vertrouwen en regelmatig contact, op basis van gelijkwaardigheid, waarbij de kwaliteit hoofdzaak wordt en tarifiering bijzaak. In het Engelse blad *Legal Week* (<http://www.legalweek.net>) legt management consultant Stuart Benson uit wat *partnering* inhoudt en hoeveel geld ondernemingen hiermee kunnen besparen. Daaruit blijkt dat *partnering* ook gepaard gaat met een scherpe aanbesteding. De *shortlist* wordt *shorter*, de *panels* worden kleiner.

Uit een rondgang langs verschillende kantoren blijkt dat multinationals en grote banken in Nederland weliswaar werken met betrokken partners, maar de meeste ondernemingen juridische opdrachten niet aanbesteden. Dat Akzo Nobel zijn Nederlandse advocatenkantoren trouw blijft, is dus bepaald geen uitzondering.

(Lex van Almelo)

In het nieuws

Alimentatieverdrag met Verenigde Staten in werking

Op 1 mei 2002 is het Verdrag tussen de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika inzake de geldendmaking van verplichtingen tot levensonderhoud in werking getreden (afgesloten in Washington op 30 mei 2001; *Tractatenblad* 2001,117, vertaling in *Tractatenblad* 2001, 134).

Op het gebied van onderhoudsverplichtingen bestaan verscheidene multilaterale verdragen. Een belangrijk voorbeeld is het op 20 juni 1956 onder auspiciën van de Verenigde Naties te New York totstandgekomen verdrag inzake het verhalen in het buitenland van uitkeringen tot onderhoud, verder te noemen: het 'Verdrag van New York' (*TRB* 1957, 121). Het Verdrag van New York is een rechtshulpverdrag. Het bevat geen bepalingen die de rechtstaten verplichten elkaars beslissingen te erkennen en ten uitvoer te leggen. Daarvoor zijn andere verdragen totstandgekomen. De Verenigde Staten zijn geen partij bij het verdrag van New York, onder meer vanwege de in het algemeen bestaande moeilijkheid om tussen de staten van de Verenigde Staten tot overeenstemming te komen over de bekrachtiging van multilaterale verdragen op federaal niveau. Daarnaast speelt een rol dat de Verenigde

Staten op het gebied van levensonderhoud uitsluitend verplichtingen willen aangaan met staten die voor hen van belang zijn.

Inmiddels is in de Verenigde Staten uniforme wetgeving totstandgekomen die de federale regering de bevoegdheid geeft om met regeringen van niet-Amerikaanse staten verdragen aan te gaan dan wel verklaringen inzake reciprociteit af te leggen, waardoor deze staten aansluiting verkrijgen op het thans binnen de Verenigde Staten bestaande systeem en voor het verhaal van levensonderhoud op gelijke voet komen te staan met een Amerikaanse staat.

Een dergelijk verdrag bewerkstelligt dat de erbij betrokken niet-Amerikaanse staten en elke Amerikaanse staat een beroep kunnen doen op elkaars dienstverlening bij de inning of het verhaal van levensonderhoud. Het gevolg van deze ontwikkeling is dat voor Nederland de voorwaarden waren geschapen om in te gaan op het van Amerikaanse zijde gedane verzoek om een verdrag tot stand te brengen. Deze samenwerking heeft geleid tot het hiervoor genoemd verdrag.

Tot de totstandkoming van dit verdrag moesten in Nederland gevestigde onderhoudsgerechtigden, indien zij in Nederland een beslissing hadden verkregen, zelf in de

Verenigde Staten opnieuw procederen om een recht op levensonderhoud daar te doen vaststellen en vervolgens te effectueren, hetgeen veel tijd en kosten met zich meebrengt. Hetzelfde gold in het omgekeerde geval.

Het verdrag voorziet in de wederzijdse erkenning van in Nederland en de Verenigde Staten gegeven beslissingen inzake onderhoudsverplichtingen. Voorts regelt het verdrag de uitvoering van dit soort beslissingen in beide landen. Om het voor onderhoudsgerechtigden in het ene land eenvoudiger te maken zijn rechten geldend te maken in het andere land voorziet het verdrag onder meer in een door elk land aan te wijzen centrale autoriteit die tot taak heeft namens de onderhoudsgerechtigden de nakoming van onderhoudsplicht te bewerkstelligen.

De uitvoering van het verdrag zal een stijging in de werklasten van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdrage kunnen meebrengen, welke instelling als centrale autoriteit van Nederland zal optreden. Daar staan echter tegenover de kosteloze dienstverlening door instanties van alle Amerikaanse staten, en de te verwachten resultaten van de dienstverlening.

(Angela Shuijs, Leiden)

(advertentie)

FIF 33
RECHERCHE- EN INFORMATIEBUREAU

Uw behoefte van de advocatuur en het bedrijfsleven.
 Voorkomen is beter dan genezen in burger- en belasting.

- overname/inkoopzaken
- overname/overname
- distributie/verkoopzaken
- handelsinformatie
- fraude
- privé-aankopen

Telefoon : 010 - 477 95 22 E-mail : info@fif33.nl
 Fax : 010 - 477 06 30 Internet : www.fif33.nl

Vraag onze brochure aan voor een totaalpakket aan diensten.

Benoelddree: Huisvestingsweg 106, 3021 DM Rotterdam
 Correspondentieadres: Postbus 25230, 3001 BE Rotterdam

Worden procestijgers
 een bedreigde diersoort?
www.advocatenwerk.nl

HV&PARTNERS
 VOOR JURISTEN, VAST OF INTERIM

 TEL 010 - 240 06 05